

Doplnění stížnosti

Je-li podána blanketní stížnost, v níž si stěžovatel (obhájce) vyhradil lhůtu pro její odůvodnění, lze na orgán rozhodující o stížnosti klást požadavek, aby buďto upozornil stěžovatele (obhájce) na nepřiměřenost jím navržené lhůty a stanovil mu namísto toho lhůtu přiměřenou, nebo aby vyčkal doplnění stížnosti. Pouze výjimečně, kdy aktuální procesní situace jiný postup neumožňuje, může orgán o stížnosti rozhodnout bez dalšího. Postup pro podání stížnosti je jednoznačně stanoven v § 143 odst. 1 trestního řádu a orgány činné v trestním řízení jsou povinny předpokládat, že podání, i jeho případné doplnění, bude učiněno tímto způsobem. Pokud tedy orgán rozhodující o stížnosti nemá její doplnění k dispozici, přestože toto bylo avizováno a přestože již navržená lhůta uplynula, je povinen si před vydáním rozhodnutí ověřit u orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, zda mu doplnění stížnosti bylo doručeno či nikoliv. Odporovalo by principům spravedlivého procesu, aby riziko spojené s prodlevou při předání písemností mezi orgány činnými v trestním řízení bylo přenášeno na stěžovatele, který konal v souladu se zákonem.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 1692/18, ze dne 4.9.2018)

Ústavní soud rozhodl ve věci ústavní stížnosti A. B., t. č. ve Vazební věznici Pankrác, zastoupeného Mgr. V.R., advokátem se sídlem P., proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. Nt 411/2018-261 ze dne 12. dubna 2018 a usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 68/2018 ze dne 4. května 2018, za účasti Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze jako účastníků řízení, tak, že usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 68/2018 ze dne 4. května 2018 bylo zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i práva na obhajobu dle článku 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 68/2018 ze dne 4. května 2018 se proto ruší. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění:

I.

1. Ústavní stížností, podanou podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, domáhal se stěžovatel zrušení v záhlaví označených rozhodnutí obecných soudů s odůvodněním, že jimi bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 1, 2 a 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny, právo na rovnost dle čl. 37 odst. 3 Listiny, zásada presumpce nevinny zakotvená v čl. 38 odst. 2 Listiny a právo na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny.

2. Z přiloženého spisového materiálu vyplývá, že výrokem I. napadeného usnesení č. j. Nt 411/2018-261 ze dne 12. dubna 2018 Městský soud v Praze (dále též "městský soud") rozhodl, že podle § 95 odst. 1 zákona č. [104/2013](#) Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále též "ZMJS"), je přípustné vydání stěžovatele k trestnímu stíhání do Ruské federace pro skutky kvalifikované jako trestný čin obchodního podvodu a závažný případ zpronevěry dle příslušných ustanovení trestního zákona Ruské federace, kterých se měl stěžovatel dopustit jednáním blíže popsáním v předmětném usnesení, a to za současného přijetí záruk

poskytnutých Generální prokuraturou Ruské federace, jež jsou v rozhodnutí explicitně vyjmenovány. Ve výroku II. pak městský soud podle § 94 odst. 2 ZMJS, s použitím § 71a zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zamítl žádost stěžovatele o propuštění z předběžné vazby na svobodu, přičemž zároveň vyslovil nepřipustnost nabídky peněžité záruky ve smyslu § 73a odst. 2 trestního řádu, nepřijetí nabídky písemného slibu stěžovatele ve smyslu § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu a nestanovení dohledu probačního úředníka dle § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu.

3. Stěžovatelovu instanční stížnost Vrchní soud v Praze (dále též "vrchní soud") usnesením sp. zn. 14 To 68/2018 ze dne 4. května 2018 podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl. V odůvodnění vrchní soud, mimo jiné, zmínil, že stěžovatel napadl usnesení městského soudu toliko blanketní stížností, kterou následně nijak nedoplnil ani ve lhůtě jím samotným avizované.

4. Stěžovatel s tvrzením vrchního soudu nesouhlasil. V ústavní stížnosti potvrdil informaci, že dne 16. dubna 2018 podal proti usnesení městského soudu (do všech jeho výroků) tzv. blanketní stížnost, jíž se zavázal odůvodnit ve lhůtě 10 pracovních dnů. Poslední den této lhůty připadl na 30. dubna 2018, přičemž právě toho dne odeslal právní zástupce stěžovatele do datové schránky městského soudu podrobné odůvodnění podané stížnosti. Stěžovatel s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 308/97 ze dne 4. června 1998 (N 63/11 SbNU 119), sp. zn. I. ÚS 1895/08 ze dne 10. listopadu 2008 (N 194/51 SbNU 345) a sp. zn. II. ÚS 200/13 ze dne 16. července 2013 dovozoval, že pokud městský soud prokazatelně měl a vrchní soud mohl mít v době rozhodování odůvodnění stížnosti k dispozici, byl povinen se s námitkami tam uvedenými vypořádat. Jestliže tak vrchní soud neučinil a při svém rozhodování vycházel pouze z blanketní stížnosti, navodil situaci, kdy námitky stěžovatele zamítl, aniž by znal jejich obsah. Tímto svým postupem vrchní soud dle názoru stěžovatele vybočil z kautel spravedlivého procesu, a to i s přihlédnutím k tomu, že doplnění stížnosti, které vrchní soud pomínil, neobsahovalo toliko obecná konstatování, nýbrž v něm byly uplatněny konkrétní námitky, jež byly způsobilé ovlivnit konečné rozhodnutí.

5. Prostřednictvím přípisu, doručeného Ústavnímu soudu dne 24. května 2018, stěžovatel svou ústavní stížnost dále doplnil v tom smyslu, že k porušení jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces došlo i z toho důvodu, že obecné soudy akceptovaly jako dostatečný podklad pro extradiční řízení usnesení o zahájení trestního stíhání vydané vyšetřovatelem v Moskvě, v němž nebyly jasným a srozumitelným způsobem vymezeny skutky, jichž se měl stěžovatel dopustit, a které postrádalo řádné odůvodnění. Stěžovatel rovněž vyjádřil přesvědčení, že jeho vydání do Ruské federace odporuje čl. 3 a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť lze mít důvodnou obavu, že mu hrozí nespravedlivý proces, na jehož základě bude svévolně zbaven osobní svobody, resp. že během vyšetřování nebo výkonu trestu bude ze strany ruských státních orgánů podroben nelidskému zacházení.

6. Ústavní stížnost stěžovatele zahrnovala současně návrh na odklad vykonatelnosti, jemuž Ústavní soud vyhověl usnesením sp. zn. I. ÚS 1692/18 ze dne 19. června 2018, v němž dle § 79 odst. 2 zákona o Ústavním soudu odložil vykonatelnost usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 411/2018 ze dne 12. dubna 2018 a usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 68/2018 ze dne 4. května 2018 do pravomocného rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti.

II.

7. Ústavní soud vyzval účastníky řízení a vedlejší účastníky řízení, aby se k předmětné ústavní stížnosti vyjádřili. Dané možnosti využil vrchní soud, který ve svém podání konstatoval, že trestní řád v rámci řádných opravných prostředků rozlišuje mezi odvoláním, směřujícím vůči rozsudku, a stížností, směřující proti usnesení. Zatímco rozsudkem soud rozhoduje ve věci samé a dále jen v

taxativně stanovených případech, usnesení slouží jako forma rozhodnutí v ostatních, skutkově a právně méně komplikovaných věcech, čemuž odpovídají i zákonné požadavky na uplatnění těchto opravných prostředků kladené. V porovnání se stížnostmi jsou u odvolání, mimo jiné, relativně pevně stanoveny jeho obsahové náležitosti. Soud prvního stupně je povinen zkoumat, zda odvolání tyto požadavky splňuje a pokud ne, vyzve odvolatele, aby ve lhůtě pěti či osmi dnů nedostatky odstranil. Naproti tomu u stížnosti zákon žádné obsahové požadavky nestanoví a soud je povinen o ní rozhodnout už jen na základě prostého vyjádření oprávněné osoby, že si přeje stížnost podat. Zda oprávněná osoba stížnost blíže odůvodní, záleží jen na jejím uvážení. Soudu prvního stupně nepřísluší, aby odůvodnění stížnosti přezkoumával, vrátil je k doplnění a už vůbec ne, aby na základě vlastní úvahy stanovil lhůtu pro zdůvodnění stížnosti, čímž by fakticky jedné oprávněné osobě prodloužil na úkor osob jiných lhůtu k podání opravného prostředku. Jestliže by soud vyčkával, zda stěžovatel svou stížnost neodůvodní či nedoplní, jednalo by se o průtahy, které by byly přičitatelné soudu a nikoliv stěžovateli. Vrchní soud s ohledem na výše uvedené dovozoval, že nebyl povinen akceptovat lhůtu, jíž si obhájce stěžovatele pro odůvodnění stížnosti sám určil, a která činila deset pracovních, resp. patnáct kalendářních dnů, což představovalo pětinasobné prodloužení zákonné lhůty. Jediný úkon, který byl městský soud dle názoru vrchního soudu povinen provést, bylo doručit stejnopis stížnosti státnímu zástupci a předložit spis vrchnímu soudu, což také dne 18. dubna 2018 učinil. K určení lhůty ze strany obhájce se městský soud nevyjadřoval a ani se vyjadřovat nemohl, neboť pro takový postup chybí v zákoně jakákoliv opora. Vrchní soud dále zdůraznil, že od svévolného určení lhůty pro podání opravného prostředku je třeba odlišovat právo stěžovatele odůvodnění stížnosti doplňovat, a to kdykoliv, než je o opravném prostředku rozhodnuto. Jestliže však k takovému doplnění dochází v době, kdy lze důvodně předpokládat, že věc již byla předložena stížnostnímu soudu, je třeba, aby stěžovatel toto doplnění adresoval přímo jemu, jinak riskuje, že jeho podání dojde až poté, co soud v neveřejném zasedání o stížnosti rozhodne. Vrchní soud vyslovil názor, že pro obhájce, který zasílá písemnosti datovou schránkou, by neměl být problém si na informačním serveru ministerstva spravedlnosti zjistit, u kterého soudu se řízení aktuálně vede. Pokud by si obhájce stěžovatele před odesláním stížnosti, byť v poslední den lhůty, ověřil, kde se nachází soudní spis, a pokud by adresoval podání přímo stížnostnímu soudu, nedošlo by k prodlevě zapříčiněné přeposíláním a stížnostní soud by měl jeho podání k dispozici. Vrchní soud dále podotkl, že ustanovení § 2 odst. 4 trestního řádu, jež se subsidiárně použije i ve věcech spadajících do působnosti zákona č. [104/2013](#) Sb., ukládá projednávat vazební věci s největším urychlením. Obdobně je požadavek rychlosti řízení vyjádřen i v čl. 17 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady EU ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie, v němž se stanoví povinnost rozhodnout o výkonu evropského zatýkacího rozkazu do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby. Procesní postup dle citovaného rámcového rozhodnutí se přitom od vnitrostátní úpravy extradičního řízení příliš neliší. Dle názoru vrchního soudu je představa, že by soud v řízení o předání po čtvrtinu takto určené lhůty vyčkával, až obhájce odůvodní stížnost, zcela absurdní. Ve vztahu k doplnění ústavní stížnosti vrchní soud konstatoval, že se jedná o opakování námitek vznesených již v předchozím průběhu řízení, s nimiž se jak on sám, tak i městský soud vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí, na něž lze v tomto směru odkázat. V řízení byly plně respektovány požadavky formulované v judikatuře Ústavního soudu ohledně konkretizace stíhaného skutku a oba soudy se podrobně zabývaly i vyhodnocením případného rizika plynoucího pro stěžovatele v případě jeho vydání. Ze všech těchto důvodů vrchní soud navrhl, aby byla ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněná odmítnuta, případně zamítnuta.

8. Městský soud v plném rozsahu odkázal na odůvodnění svého usnesení ze dne 12. dubna 2018.

9. Městské státní zastupitelství v Praze, stejně jako Vrchní státní zastupitelství Praha se k ústavní stížnosti nevyjádřilo, čímž se v souladu s poskytnutým poučením dle § 101 odst. 4 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění rozhodném, vzdalo postavení vedlejšího účastníka.

10. Stěžovatel reagoval na vyjádření účastníků řízení replikou, v níž setrval na námitkách uvedených v ústavní stížnosti. K argumentaci vrchního soudu, že obecné soudy nemají povinnost vyčkávat, zda obhájce blanketní stížnost odůvodní, stěžovatel podotkl, že takto se obecné soudy v řízení o ústavní stížnosti hájí poměrně často, nicméně rozhodovací praxe Ústavního soudu tomuto jejich názoru nepřisvědčuje. Pokud šlo o tvrzení vrchního soudu, že si stěžovatel mohl prostřednictvím internetu zjistit, kde se nachází soudní spis a podle toho adresovat své podání, stěžovatel konstatoval, že vrchní soud zde uplatňuje "dvojitý metr", neboť po stěžovateli požaduje, aby vyvíjel činnost nad rámec zákonných povinností, zatímco sám takto postupovat odmítá. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že vrchnímu soudu nic nebránilo, a dokonce to bylo jeho povinností, aby si obstaral kompletní spisový materiál. Z obsahu napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že si vrchní soud nijak neověřoval, zda stěžovatel v předem avizované lhůtě odůvodnění stížnosti doplnil či nikoliv. Argumentace potřebou projednávat vazební věci s největším urychlením pak dle stěžovatele rovněž neobstojí, neboť při prosazení tohoto požadavku by vrchní soud nemohl rozhodovat o stížnosti po více než dvou týdnech od předložení věci městským soudem, a dokonce až po uplynutí lhůty, kterou si "svévolně" stanovil obhájce. Stěžovatel dále podrobně rozvedl důvody, pro něž se domnívá, že vydání jeho osoby do Ruské federace nebylo za daných okolností přípustné, přičemž zejména odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. července 2018 ve věci C-216/18 PPU a na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1354/13.

III.

11. Ústavní soud úvodem připomíná, že není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 81, čl. 90 Ústavy). Pokud soudy postupují v souladu s obsahem hlavy páté Listiny, nemůže na sebe atrahovat právo přezkumného dohledu nad jejich činností (čl. 83 Ústavy).

12. Řečené znamená, že Ústavní soud zpravidla neposuzuje ani interpretaci a aplikaci podústavního práva provedenou obecnými soudy. Výjimku z této zásady tvoří případy, kdy interpretace podústavního práva, již obecné soudy zvolily, založila porušení některého základního práva stěžovatele, případně ve střetu dvou výkladových alternativ byl pominut možný výklad jiný, ústavně konformní, anebo je výrazem flagrantního ignorování příslušné kogentní normy nebo zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů právního výkladu, jež je v soudní praxi respektován, a představuje tím nepředvídatelnou interpretační libovůli, resp. je v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti (viz teze "přepjatého formalizmu").

13. V mezích takto limitovaného přezkumu Ústavní soud zvážil obsah napadených rozhodnutí i průběh řízení jim předcházející a dospěl k závěru, že návrh je částečně důvodný.

14. Stěžovatel v ústavní stížnosti uplatnil dva základní argumentační okruhy, přičemž ten první spočíval v námitce, že vrchní soud při svém rozhodování nezohlednil doplnění blanketní stížnosti, které mu stěžovatel zaslal prostřednictvím soudu prvního stupně v předem avizované lhůtě, a druhý pak v polemice o tom, zda bylo vydání stěžovatele do Ruské federace přípustné.

15. Pokud jde o první z uvedených okruhů, Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 308/97 ze dne 4. června 1998 (N 63/11 SbNU 119) k problematice blanketního opravného prostředku uvedl, že je především věcí toho, kdo takový opravný prostředek podal, aby si přiměřeným způsobem vytvořil situaci, aby mohlo být soudem v době rozhodování o něm přihlédnuto ke všemu, co v následném, a tedy opožděném, odůvodnění přednesl. V praxi se jedná především o oznámení obhájce soudu, že blanketní stížnost dodatečně písemně odůvodní, a sdělení lhůty, ve které toto odůvodnění doručí.

16. V nálezech Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1895/08 ze dne 10. listopadu 2008 (N 194/51 SbNU

345), sp. zn. II. ÚS 200/13 ze dne 16. července 2013 (N 123/70 SbNU 127), sp. zn. I. ÚS 2346/14 ze dne 25. září 2014 (N 177/74 SbNU 543) a sp. zn. II. ÚS 1820/16 ze dne 20. září 2016 (N 180/82 SbNU 749) se pak Ústavní soud zabýval případy, kdy si stěžovatelé, resp. jejich obhájci, vytvořili výše zmíněnou situaci, aby mohlo být soudem v době rozhodování o stížnosti náležitě přihlédnuto k námitkám v odůvodněných stížnostech, která zaslali v dodatečné, předem oznámené lhůtě po doručení písemného odůvodnění rozhodnutí, avšak soudy k těmto námitkám nepřihlédly, ačkoliv tu možnost měly či mohly mít. Ústavní soud v citovaných nálezech dovodil, že právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny zahrnuje povinnost obecných soudů vypořádat se se vším, co vyšlo v průběhu řízení najevo a co účastníci řízení tvrdí, má-li to vztah k projednávané věci, a skutečnost, že se soud s námitkou, která má vztah k projednávané věci, nijak nevypořádal, zásadně zakládá protiústavnost daného rozhodnutí [srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 593/04 ze dne 20. prosince 2005 (N 230/39 SbNU 443) a nálezy sp. zn. I. ÚS 74/06 ze dne 3. října 2006 (N 175/43 SbNU 17)].

17. Nejnověji se k blanketní stížnosti Ústavní soud vyjádřil v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 32/16 ze dne 8. srpna 2017 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž řešil, mimo jiné, otázku, zda lze považovat za souladnou s ústavním pořádkem část ustanovení § 143 odst. 1 trestního řádu, v níž se stanoví, že stížnost je nutno podat do tří dnů od oznámení usnesení. Dospěl přitom k závěru, že třídní lhůta je z ústavněprávního hlediska akceptovatelná, nicméně je třeba, aby orgány činné v trestním řízení při rozhodování o stížnosti šetřily podstatu a smysl základních práv a svobod, a že je jejich povinností zajistit, aby bylo na zákonné úrovni respektováno právo stěžovatele na obhajobu. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že je-li podána blanketní stížnost, v níž si stěžovatel (obhájce) vyhradil lhůtu pro její odůvodnění, lze na orgán rozhodující o stížnosti klást požadavek, aby buďto upozornil stěžovatele (obhájce) na nepřiměřenost jím navržené lhůty a stanovil mu namísto toho lhůtu přiměřenou, nebo aby vyčkal doplnění stížnosti. Pouze výjimečně, kdy aktuální procesní situace jiný postup neumožňuje, může orgán o stížnosti rozhodnout bez dalšího (srov. bod 93 citovaného nálezu).

18. Ústavní soud k tomu dále, vzhledem k argumentaci vrchního soudu obsaženou v jeho vyjádření k ústavní stížnosti, podotýká, že důvodem, pro nějž by bylo možno rozhodnout bez ohledu na avizované doplnění stížnosti a bez předchozího upozornění stěžovatele, nemůže být požadavek na urychlené vyřizování vazebních věcí (§ 2 odst. 4 trestního řádu), pokud stížnost podává osoba, která je v důsledku napadeného rozhodnutí omežována na osobní svobodě. Požadavek na urychlené projednání je totiž stanoven k ochraně této osoby, a pokud tato osoba žádá, aby bylo s rozhodnutím posečkáno v zájmu její obhajoby, je třeba takový návrh upřednostnit před požadavkem na rychlost řízení. Ústavní soud se rovněž neztotožňuje s názorem vrchního soudu, že kdyby vyčkával na avizované doplnění stížnosti, ke kterému by však následně nedošlo, jednalo by se o průtah přičitatelný orgánům činným v trestním řízení. Tak by tomu mohlo být pouze v případě, vyčkával-li by orgán rozhodující o stížnosti nad rámec navržené lhůty, nebo pokud by mlčky akceptoval lhůtu zjevně nepřiměřenou.

19. V nyní projednávané věci tedy vrchní soud neuvedl žádný relevantní důvod, pro nějž by bylo nutno o stížnosti rozhodnout neprodleně, ani neinformoval obhájce stěžovatele, že jím navržená lhůta deseti pracovních dnů je nepřiměřená, byl tedy povinen mu umožnit, aby v této lhůtě odůvodnění stížnosti doplnil, tzn. byl povinen vyčkat s rozhodnutím do okamžiku, kdy by bylo zřejmým, že stěžovatel v avizované lhůtě odůvodnění stížnosti nepředložil. Vrchní soud si pro tento postup správně vytvořil předpoklad tím, že rozhodoval v neveřejném zasedání až dne 4. května 2018, přičemž stěžovatel se v blanketní stížnosti zavázal doplnit odůvodnění nejpozději do 30. dubna 2018.

20. V případě stěžovatele ovšem došlo k tomu, že doplnění stížnosti, které v souladu s § 143 odst. 1 trestního řádu podal u městského soudu, bylo vrchnímu soudu (dle záznamu ve spise) odesláno dne 3. května 2018 a ten s ním nebyl v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí seznámen. Bylo tedy třeba zodpovědět otázku, zda prodlevu při předání lze přičíst k tíži stěžovatele jako jeho riziko, spojené s tím, že odůvodnění stížnosti doplňuje dodatečně, nebo zda se jedná o pochybení na straně

vrchního soudu.

21. Ústavní soud v tomto ohledu konstatuje, že postup pro podání stížnosti je jednoznačně stanoven v § 143 odst. 1 trestního řádu a orgány činné v trestním řízení jsou povinny předpokládat, že podání, i jeho případné doplnění, bude učiněno tímto způsobem. Je sice nepochybně přípustné, aby stěžovatel zaslal doplnění přímo orgánu rozhodujícímu o stížnosti, nicméně pakliže tak neučiní, nelze mu toto vytýkat a vyvozovat z této skutečnosti pro něj nepříznivé následky.

22. Orgán rozhodující o stížnosti tedy musí nejen vyčkat konce lhůty, ale je povinen rovněž zohlednit, že doplnění může být učiněno prostřednictvím orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, a že při postoupení podání může vzniknout určitá časová prodleva. Nemá-li tedy doplnění stížnosti k dispozici, přestože toto bylo avizováno a přestože již navržená lhůta uplynula, je povinen si před vydáním rozhodnutí ověřit u orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, zda mu doplnění bylo doručeno či nikoliv. Přenos rizika spojeného s prodlevou při předání mezi orgány činnými v trestním řízení na stěžovatele není přípustný. S ohledem na dodržování principů spravedlivého procesu je totiž nezbytné, aby měl stěžovatel jistotu, že podal-li doplnění stížnosti zákonem předvídaným způsobem a v avizované lhůtě, přičemž mu nebylo sděleno, že by se jednalo o lhůtu nepřiměřenou, bude k jeho námitkám při rozhodování o stížnosti přihlédnuto.

23. Vrchní soud tím, že si neověřil, zda avizované doplnění odůvodnění bylo či nebylo stěžovatelem zasláno, a že v důsledku toho v době svého rozhodování, kdy nepochybně mohl a měl mít odůvodnění stížnosti k dispozici, k námitkám v něm obsaženým nepřihlédl a fakticky je zamítl, aniž by znal jejich obsah, porušil ústavně zaručené právo stěžovatele na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i jeho právo na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny.

24. Ústavní soud proto podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti v části, směřující proti usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 68/2018 ze dne 4. května 2018, vyhověl a podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) citovaného zákona jej zrušil. Ústavní soud takto rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť měl za to, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

25. Ve zbytku Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatele jako nepřípustnou dle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu, neboť zrušením usnesení vrchního soudu byl stěžovateli vytvořen procesní prostor, aby své námitky vůči usnesení Městského soudu v Praze č. j. Nt 411/2018-261 ze dne 12. dubna 2018 uplatnil v rámci řízení o stížnosti jakožto řádném opravném prostředku. Pro tuto chvíli tedy stěžovatel ve vztahu k rozhodnutí městského soudu nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práv poskytuje (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu). Bude v první řadě na vrchním soudu, aby při zohlednění stěžovatelem uplatněných námitek opětovně posoudil, zda bylo o přípustnosti jeho vydání do Ruské federace rozhodnuto v souladu s právními předpisy.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)